

Tíz év múltán

Beszélgetés klubunk két tagjával, Vass Gergellyel és Szilva Imrével, akik folyamatos gyakorlásukban nemrég lépték át a tizedik évet.

HÁBER: Mik voltak a legerősebb élményeitek?

VASS

A legerősebb élményem a tükör, amit magamról kaptam tőletek és magamtól. A lehetőség, hogy szembenézhetek önmagammal, a hibáimmal, a rossz dolgokkal, és lehetőséget kaptam rá, hogy változtassak. Félelmetes egy út.

A barátságok és az emberek, akiknek egy szűk válogatott rétegével találkozhatok, akik egy kapocsra az iaido-ra felfűzve jelennek meg az életemben és lesznek annak részei. Olyan ez, mint egy kivételes válogató, ahol egy előszűrés után egymásra lehet találni!

SZILVA

Nehéz a választás, a(z első nagy) táborok, a beszélgetések az utakon, a jodo alatti gyakorlások egyedül..

1. A legemlékezetesebb az első nap volt, amikor vendégként „**ott álltam az ajtóban**”.

<https://sites.google.com/site/habermajer/haber/ott-alltal-az-ajtoiban>

A nézőpontom kissé eltérő volt a többi (ülő, a sor végét látó...) érdeklődőhöz képest, én egy személyre irányítottam a figyelmemet – igen, Sensei! :-)) Sajnos nem tudom, milyen gyakorlatok voltak (lehet, hogy koryu is volt benne? ;-)), de a látvány teljesen magával ragadott. Erőt láttam, dinamikát, valami teljesen új és mély szellemiséget, ami mindig is a részem volt, amit mindig is kerestem... pár nap múlva már ott álltam, a sor végén.

2. **Svájc – sok kaland, együtt** (2011.04.14-17, Magglingen)

<http://shinbukan.hu/?naplo=hai&sorszam=42>

Újabb mérföldkő, egy (nekem az első, és eddig az utolsó) NAGY tábor. Egy lakó busszal keltünk útra. Kifogyott a gázolaj, Anna és a barbik játszottak végig, Zolinak lejárt az útlevele, Szilveszter vonattal érkezett – és akkor hol volt még a tábor -, Chris Mansfield Sensei személyisége, a kalandozás a hegyek

között és a haiku írás hazaút a havas Alpokon át? Bár Svájc nagyon furcsa, de van lennél kalandosabb? :-))

„Utam felénél
havas hegycsúcsok alatt
telihold várt rám”

3. **Iaido Sen, az 1.000 kata napja** (2013.05.24-26, Visegrád)

<http://shinbukan.hu/?naplo=hai&sorszam=1345>

„Ezt csak együtt vihetjük véghez.” – írtam e gondolatot a krónikába.

A hosszú hétvége a mai napig emlékezetes számomra, egy szép nagy mérföldkő az Úton, ahol elértük testünk teljesítőképességének határát, már nem gondolkodtunk – és ami a legfontosabb a közösség szempontjából: **Együtt** csináltuk végig!

HÁBER: *Vannak olyan pillanatok a mindennapi gyakorlásból, ami maradandó lett?*

VASS

A fókusz, a jelenlét a pillanatban. Képes lettem a figyelmem koncentrálni. Képes lettem a gondolataimat csendben és nyugodtan tartani. Ezt a mindennapokba is megpróbálom átvinni. Maradandó lett a kitartás, ami a belefektetett energia megtérülését jelenti számomra, hogy mindig van értelme tovább és tovább menni, küzdeni, élvezni, elveszni, meghalni és feltámadni, mert a cél a haladás, amelynek állapotai vannak. Ez egyfajta belenyugvást ad számomra.

SZILVA

Az üres pillanatok - amelyekből még kevés van – maradandó élmények. :-)

Szívesen emlékszem vissza az összes pillanatra, amikor – bár én nagyon-nagyon szívesen gyakorlok óráig egyedül – kapcsolatban voltunk, amikor mindenki ugyanazt gyakorolta együtt, vagy amikor elmagyarázhattam valami valakinek, vagy amikor valakitől tanácsot/segítséget kaptam.

HÁBER: *Mindketten szinte minden edzésen ott vagytok. Mi hoz le gyakorolni akkor is, mikor nem a legnagyobb a lelkesedés, nincs motiváció, rossz nap volt, fáradt az ember?*

VASS

A biztonság tudata. Egy hely ahol csak magammal foglalkozhatom, őrző közegben, barátok között. Egy kis földnyi biztonság. Amikor nehézkes és fáradt vagyok is érzem ezért a hátát és a pozitív kötelességtudatot. Keresem a biztonságot.

SZILVA

Sosem kérdés, megyek-e, ez belülről jön.

Nincs határ a dojo és az azon kívüli mátrix-valóság között, nincs gyakorló én és a többi én – ez határoz meg engem, ettől vagyok én én, ez adja meg az irányt (és a „járulékos hasznon”: Ha beteg, vagy fáradt vagyok is, arra az időre kitisztul minden, ha viharok kavarnak és hullámok csapnak össze a gyakorlás segít át az akadályon)!

HÁBER: *Ne csak a napos oldalról beszéljünk. Voltak a rossz élmények? Volt már krízis? (Abbahagyom!) Olyan, ami aztán átváltozott és pozitívuma lett?*

VASS

Voltak! Voltak személyes, voltak kollektív krízisek, voltak olyan helyzetek, amikor magamat nem találtam a dojo-ban, volt, hogy azt gondoltam mások nem látnak ott engem. Rengetegszer akartam már abbahagyni, ilyenkor Pat szavai jönnek elő: „Majd akkor hagyom abba, ha jól megy. Amíg szarul megy, nem hagyom abba!”, ezt egészítettem ki magamnak, hogy ebben az esetben ez akár lehetne feladás vagy megfutamodás is. Mivel bízom az iaido-ban, tudom helyes út számomra és rengeteget kaptam tőle, hálával és kitartással is tartozom. Ezek a gondolatok adnak erőt, amikor épp nem megy.

SZILVA

- A kezdet, az nagyon nehéz volt. Mivel én és a testem sosem voltunk „egyek”, sosem tudtam megfelelően irányítani így gyötrelmes volt minden mozdulat, úgy éreztem, lehetetlen akár egyszer is megfordulni és vágni az Ushiro-ban... (Patrícia egyszer elmondta, hogy ő is így emlékszik erre az időszakra, látta, hogy ez bizony kemény dió lesz.)

- Átlapozva a jegyzeteimet többször is szerepel benne egy szó: „Visszatalálni.” Voltak időszakok, amikor üres, különösebb motiváció és cél nélküli „favágás” volt inkább a gyakorlás, amikor leesett a lemezről a tű, amikor az Út melletti árokban poroszkáltam, de mindig sikerült „visszakapaszkodni”.

- Utalva az előző válaszra is: ez az életem, hogyan lehetne abbahagyni?

HÁBER: Mi határozza meg éppen mi a gyakorlásod koncepciója? Most éppen mi áll a fókuszban?

VASS

Ez különválasztható technikai és lelki útra. Technikailag egyszerű, mert kapsz visszajelzést, látod (ha épp van tükör), érzed és dolgozol rajta. A lelki rész nehezebb, észre kell venni (merni kell észre venni) és tenni kell (merni kell tenni) és meg kell találni, hogy hogyan kell tenni. Aztán egybeolvad, és a technika segít megoldani a lelki problémákat és akár fordítva is jelen van.

Amivel mostanság foglalkozom az a „budo szerinti értelem” (Cook sensei), hogy van-e olyan állapot, amikor megtehetem azt, amit egy katá-ban kell, ha meg kell tenni én, hogy tenném meg és hogyan lenne utána, hogy tudnám magamban elszámolni. Lehet, hogy ez elrugaszkodott, de ezek a kérdések fontosak nekem, és azt gondolom, ha ezekre választ kapok, akkor lesz az iaido-m olyan, mint én. Sok segítség érkezik kívülről, hogy hogyan kell csinálni, hogyan kell megmutatni, ezek segítenek (néha), ha átgondolom és megtalálom, hogy milyen érzés nekem ezt megtenni. Addig is igyekszem követni a kapott instrukciókat és nem feltétlenül azt érzem, hogy mímelek valamit, ami nem az enyém.

SZILVA

Bármennyire is szeretem, a koryu katá-kat háttérbe szorítottam egy időre, és visszatértem az alapokhoz! Elhatároztam, hogy készülök a következő vizsgámra, ez most a fő irány – természetesen most sem a fokozat elérése a lényeg, hanem az Út, a tapasztalatokat pedig nagy örömmel fogom hasznosítani a koryu-ban!

HÁBER: Kedvenc mozdulatod? Melyik az a kata, (katák), mozgás, amelyikben feledve mindent, el tudsz merülni, mintegy önfeledten flow-ban végigcsinálni? Mi az aktuális mumus?

VASS

Kedvenc sok van. ☺ A biztos pont az ipponme mae, mely végtelenségét a dabasi Yamasaki sensei táborban láttam meg. Általánosan az iaido eleganciája, kívülről látható könnyedsége, melyről tudom már, hogy nem könnyed, hanem gyakorlás útján elsajátított tudás, mely rengeteg erőfeszítést, kint, kudarcot és sikert takar. Aktuális mumus már rég nincs, kezdetekben volt, aztán gyakoroltam, ami nem ment és kedvenc lett. Aztán lett más mumus és ugyan ez lett belőle. Szóval mumus nincs, csak gyakorolnivaló.

Az egyetlen mégis állandó mumusom az időzítés használata, erről egy kis anekdota: Egyszer Cook sensei-el beszélgetem egy edzőtáborban. Felmerült a gyakorlásom alapján, hogy a szintem jelentős emelkedéséhez az időzítéssel kellene foglalkoznom. Erre sokat nem tudtam mondani csak, hogy ez nagy mumus és nehezen birkózom vele. Erre Sensei ajánlotta Sato sensei videóit, mert Ő rendkívül jól használja az időket, ahogy mondta.

Természetesen, ahogy hazaértem elkezdtem vadászni a videóit. Meglett. Aztán megnéztem ezerszer és kerestem mitől olyan átkozottul jó valóban az időhasználata Sato sensei-nek, ahogy Cook sensei mondta. Aztán egyszer észrevettem, ahogy egy mozdulat során az ujjai egyesével keresik meg a helyüket a tsuká-n, biztos fogást adnak és abban pillanatban vágás! Elkezdtem valamit kapizsgálni. Ő nem az idővel játszik, hanem mindenre időt hagy magának. Minden mozdulata csak akkor indul el, ha megvan a fogás, megvan a mozdulat, stabil és erőteljes tud lenni, de akkor késlekedés nélkül, hisz ezért teszi az előkészületeket. Ettől a mozgása természetes, folyamatos és számomra példaértékű. Most ezt látom Sato sensei mozgásában, ami persze nem feltétlenül az igazság, de nekem rengeteget segített. (A képen Sato sensei és bal kezének ujjai.)

SZILVA

Kedvenc: Természetesen Koryu: Shoden: Gyakutō, Chūden: Ukigumo, Okuden: Shihōgiri, Shinobu! Pár évvel ezelőttig több időt fordítottam a „régj” gyakorlatokra, mert úgy éreztem, csak ebben tudok kiteljesedni, ezzel tudom kimutatni, ami bennem van, itt nagyobb a szabadság, ezek sokkal szebbek, logikusabbak, hatékonyabbak... És most sem gondolom másként, de felismertem a szögletes ZNKR katá-k „hasznát”, elhatároztam, hogy többet foglalkozom az alapokkal, vizsgára készülök, de visszatérek. :-)

Mumus: Ó, a kesz giril! Néha azt hiszem, majdnem megvan, de sosem leszünk barátok, a legutóbbi pedig ez:

HÁBER: Mik kapcsolódnak neked a következő szavakhoz: tengely / él / kerek / öröm / elégedetlenség / energia / csend?

VASS

Egy szóval az iaido. Az iaido lett tengelye az életemnek, ahol érezhetem, hogy élek, kerek egészet jelent, ami átlátható és biztonságos, rengeteg örömet ad, elégedettséggel tud eltölteni a jelenlétem és a felmutatható eredményeim, mind technikailag, mind lelkileg. Végtelen energiaforrás, ami végigkísér a legnehezebb pillanatokban és a legjobbokban is. Csend az elmémnek, ami ritka pillanat, lehetőség, hogy a jelenben legyek, a gondolataim helyett. Az „él” is jelen van, mindig más formában. Van, hogy én vagyok az, van, hogy én kapom, van, hogy kezelem, van, hogy elszabadul. Ezen kívül is vannak szavak, amik ide tartoznak, a fejemben, van fájdalmas is. Összességében olyan, mint az életem.

Old Tiger In The Snow Vintage Jap... by scooterbaby

Zazzle

SZILVA

tengely: Ha a technikákra gondolok, akkor a forgástengely jut először eszembe! Sokat foglalkozom vele mostanában.

Másrészt - lehet, hogy most kissé elvont leszek, de - egy rudat látok. És erre nagyon jól felfűzhető az a végtelen magas szerpentin, ami szerintem a gyakorlást jelképezi szinte azonos átmérőjű körök, mindig egyre magasabb szinten.

él: Több dolog is eszembe jut..

1. Éles a Kard - és ha nem éles, akkor is élesként gondolunk rá. És ha igazán éles lesz, akkor a figyelem, a szellem is élesebb lesz...

2. Éles a vágás, ha jó a technika, ez néha teljesen elvész, néha pedig újra megtalálom, egészen más formában.

kerek: Hogy végre – teljesen jogosan - a Zen is bekerüljön a képbe, ez teljesen kerek.

Ha majd az Út végén végre úgy fogok mozogni, mint az első napon :-)

öröm: Sokszor jut eszembe Sensei mondata: „élvezd, amit csinálsz!” Valóban, úgy tűnik elég sok „szenvedés” volt gyakorlás közben, amikor kitartóan próbáltam ledolgozni párat a végtelen hibalistából...

Persze volt öröm is. És egyre több van, minél több időt töltök a Karddal, annál inkább tudom élvezni - főleg, ha koryu (már megint ☺) katá-kkal foglalkozom!

elégedetlenség: Vegyük a szó ellenétjét: „Elégedettség”. Azt nem tudom definiálni, mivel bár vannak mérföldkövek, nem ülök rajta pihenni, nincs „csak kipipálva” egy szint teljesítése, sosem lesz tökéletes egyik mozdulat, egyik kata sem, azt hiszem, az elégedettség nem vinne előre.

És bár ebből következhetne, hogy örökké elégedetlen vagyok, ez sem igaz, a legtöbb dolgot elfogadom olyannak, amilyen (tökéletesnek), de ami bennem van, és amin tudok javítani, azon dolgozom.

energia: Ebből lehetne több, de tudok dolgozni annyival, ami van, csak (még) nem a megfelelő energiákat (hara) használom a megfelelő helyeken.

csend: Valami, amit nagyon szeretek. A legjobb (manapság ritka), pillanatok egyike, amikor jóval korábban érzem, és egyedül (néha félhomályban) tudok gyakorolni (azaz meditálni – már megint ZEN)...

HÁBER: Mire emlékszel, miért és mivel érkeztél anno, és most hogy látod ugyanezeket? Változott-e a kezdeti motivációd, ha igen, hogyan, mire?

VASS

A kezdeti motiváció alapkövei, a lelki fejlődés, a törekvés a jobbá válásra, saját akadályaim leküzdésére, valamint a támasz (hely, barátok, biztonság) megtalálása megmaradtak. Voltak ifjúkori ábrándok: a nők vonzalma a harcosokhoz, rettenthetetlen harcosná válni, a szépség megláttatása velük... Ezek eloptak, beigazolódtak, hogy hamis ábrándok. :D

Jöttek új elemek is a képembe természetesen. A kitartás, a félelmek félre tétele, a szembenézés értéke és az eredmények apró örömei. A szembenézés arra ébresztett rá, hogy lassú vagyok gyakran cselekvésképtelen és az időm kevés, jobban és hatékonyabban kell csinálnom. Most elég feladat, hogy ezt elhiszem és emésztsem a gondolataim.

Mostanság érő gondolatom, félelmem, hogy a mai világban a fejlődésem eltávolít az emberek nagy részétől. Eltűnnek eddig fontosnak tartott dolgok, emberek, kapcsolatok. Vannak, amikhez ragaszkodom, de ezek is mennek csak nagyobb erővel. Félelem a változástól és félelem a magányosságtól. Aztán jönnek a barátok, akik velem tartanak és az érzés, hogy így éri meg csinálni. Nem vagyok már alkalmas másra. Meg kell tanulnom bízni és nem félni.

SZILVA

Majdnem üresen érkeztem (azért majdnem, mert előtte olvastam, bokuto-val „gyakoroltam” otthon, sőt, már Kardom is volt, de ezeket hamar felül tudtam írni), és próbáltam befogadni azt a rengeteg tudást, ami érkezett a tölcserén át.

Most már sokkal letisztultabb a kép, az információk rendszerezettebbek, van test-memória-készlet, és néha már azonnal meg is tudom változtatni az adott rosszul berögzült mozdulatot (ami cél) – de az üresség, a befogadás képessége maradt, és még mindig (örök) kezdő vagyok.

Motiváció: határozott céllal érkeztem, Kardal a kézben akartam járni az Úton, és persze előttem volt a szellemi oldala is, a megvilágosodás. ☺ Ez utóbbit már régen elengedtem, csak a jelen folyamatain van a hangsúly (és ha már ZEN: „A mindennapi élet tudata az Út”).

HÁBER: Milyen tanítást kaptál önmagadtól önmagadról a 10 év során? Mit kaptál értéket mástól?

VASS

A tanítás önmagamról is egy út. Először rájöttem mennyire messze vagyok attól, ami szeretnék lenni, nem volt jó. Aztán kaptam utat hozzá, hogy juthatok közelebb. Most már csak azt látom, hogy nem lesz elég időm, de remélem, ahova eljuthatok, ott lesznek társaim, akik velem jönnek, támogatnak és szeretnek ezért.

Sosem gondoltam volna az elején, hogy előbb utóbb felelősségem lesz. Ez elsőre nem tetszett, nem akartam felvállalni, irtóztam a gondolatától. Azt gondoltam csak olyan ember vállalhat felelősséget, aki megérdemli és elég jó ember. Mára ez párosult az elengedéssel és a belenyugvással, látom a nem

mindenhatóságot és talán kezdek valamit érteni a felelősségről is. Ebben nagy szerepet tulajdonítok Cook sensei és Háber sensei példamutatásának, valamint a rengeteg beszélgetésnek Némóval, akire mindig számíthattam, ha helyre kellett engem igazítani, kérdés nélkül is. A kérdés nélküliséget pozitívnak élem meg, mert, ahogy korábban is írtam a legnehezebb meglátni a hibáimat, aztán szembenézni velük, megkeresni a mértéket és tenni érte, hogy jó lehessen. Ebben egy barát, aki rendelkezik, bizalommal már tudom mire képes!

SZILVA

Felsorolhatatlan mennyiségű és értékű dolgot kaptam – és nem csak a mögöttem haladóktól! Sensei mindig pont arra irányított tovább, amerre kellett, Némó mindig türelmes volt, és sokat magyarázott, Pat őszinte volt és kemény, a társak kiváló tükrök voltak, a „kezdők” nézése-javítása közben pedig sokszor gondoltam arra, hogy erre nekem is kell figyelnem. Az előttem haladók nekem mindig példaképek lesznek, és nem csak a dojo-n belül, hanem a falakon kívül is (szociális téren is vannak elmaradásaim, ők erre is jó példák).

HÁBER: Hogy hívják benned azt, aki 10 éve gyakorol? Ha neve lehetne, mi lenne az? Van olyan dolog, ami átváltozott, más értelmet nyert a kezdetekhez képest?

VASS

Az Idióta hős.

Régen idióta voltam és hős akartam lenni. Változott.

SZILVA

Mivel ez az életem, lehet a neve én, de mivel az ego rombolásáról (is) szól az gyakorlásunk, az én nem létezik. Tehát én vagyok, a Kard, a Shinze, a gyakorlás, Te. Sok minden változott, türelmesebb lettem, lassabb lettem, érettebb lettem. Ami sokat változott, és amire nem „számítottam” az első látogatáskor az a közösség formáló ereje, MI.

HÁBER: Hogy és hol szeretnéd magad látni 1 év / 3 év múlva?

VASS

Az iaido-mban nincsenek terveim hosszú távra, a pillanat értékesebb. A régi tervek szintjén elég annyi, hogy egyszer szeretnék eb-t nyerni, még most is szeretnék, de már nem tudom annyira biztosan miért! ☺

SZILVA

Csak az irányt határoztam meg, tervezni nem szeretek, mert a jelen a lényeg...

1 év múlva? Valószínűleg vizsgázni fogok.

És a vizsgán túl, bár a jövő ködbe burkolózik, nagyon sok koryu katá-t látok...

...és 3 év múlva? Valószínűleg teljesen el leszek merülve a koryu katá-kban. :-)

HÁBER: Mik a tanulságai, felismerései, megértései az elmúlt 10 évnek, amit akár át is adnál a most kezdőknek?

VASS

Sokat írtam már erről a korábbi kérdések kapcsán magamról. A kezdőknek mit mondanék? Sok sikert, döntsd el, hogy kell-e ez neked! Gyakorolj, és lásd, mit adhat neked! Élvezd és tarts ki!

SZILVA

Elsősorban olyan dolgok, amiket kaptam:

- Fontos a jó alap, hogy lassan és szépen kell mozogni, és majd abból lesz később a gyors....
- Sérülés esetén fontos a pihenés, nem szabad türelmetlenül lenni...
- Tovább adni amit tudok, tanítani jó! Önzetlen dolog - és hasznos is!
- Ez egy szellemi Út, a testük segítségével tudunk benne fejlődni – viszont a gyakorlás nem elég, szükség van a háttér ismeretére is: a régi tanácsokra, a könyvekre, a kultúra és a vallás kapcsolatára...

SZILVA Vasstól:

Milyen változást hozott a shinken? Más lett a hozzáállás, a technika? Más lett az Út?

VASS

:D A hozzáállás más lett. A technika pontosabb, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy minden pillanatban. Én fáradok, kihagyok stb a shinken nem, ezt ugye tudjuk Cook senseitől. Nekem még szerencsém volt és csak kisebb karcolásoktól eltekintve nem okoztam magamnak komolyabb sérülést. Amikor koryu shiho giri-t gyakoroltam és bele akartam felejtkezni, minden akkor felgyülemlt agressziómat kiadni, akkor hátraszúrásnál átszúrtam a gi-met, az egy megrázó élmény volt. Sok minden átfutott a fejemben és sok minden azóta fogalmazódott meg. Ez már nem játék. Közelebb kerültem a budo szerinti értelemhez, mert minden, ami hozzám tartozik már alkalmas rá. Az érzet, hogy valós ami a kezemben van, megtapasztaltam, vágtam vele gyékényt, magamat, megismertem a működésének a felső szintjét, mikor vág, mikor nem, sokat segített közelebb kerülnöm az általam keresett úthoz.

VASS Szilvától: Imi, mit jelentenek neked a körülötted gyakorlók a saját utadban? Voltak rossz és jó emlékeid róluk? Kellenek neked egyáltalán?

SZILVA

Azt hiszem már az előző válaszok is utaltak erre, nem is számítottam arra, hogy ebben a „magányos meditációban” mennyire fontosak a társak, a visszajelzések, a körülöttem állók által sugárzott erő ...

..enélkül nem lehet fejlődni! Teljesen más a hangulata egyedül gyakorolni, vagy sokan együtt összehangolódva (SEN!)! Jó továbbadni a tudást!

Jó emlék rengeteg van, a kezdeti évek népesebb táborai mély nyomot hagytak – és igen, furcsa, ha valaki „eltűnik”, furcsa, ha kevesen vagyunk.

VASS

Szeretnék kérdést feltenni Sensei-nek is, mint 10 éves: Te hogy láttad a dojo-t 10 éve, hogy látod most? Hogy láttál minket 10 éve, hogy látsz minket most? Mennyi időt jószóltál nekünk az első alkalommal?

HÁBER:

Gondolkodom, mit is jelnet az, hogy: „hogyan láttam a dojo-t”? 10 éve óriási lendülettel és energiával indultam neki, egész pontosan indultunk neki Páttal és Némóval. Egyszer csak ott álltatok. Mindenki volt valami várakozás. Benneteket hajtott valami egy várt ismeretlenbe, megismerésbe. Engem pedig annak a vágya, hogy minél előbb legyen egy olyan közeg, ahol jó gyakorolni, ahol minél többen tudnak iai-t gyakorolni. És évekig csak a tömeges képzés, a jó alapok sulykolása, a katá-k tanítása ment. Sokszor sokaknak.....Sok időt és energiát kellett befektetni. De ez megtérült, mikor sorra születtek a fokozatok, jöttek a dan vizsgák, taikai-ok, és jó minőségű iai-t képviseltek a dojo-nk tagjai. Nagyon tempós fejlődés volt. Volt beáramlás, és természetesen kiáramlás.

A helyzet változott. Mára olyanok lettünk, mint a sólepárló. A sok víz elpárolgott és maradt kevés, valami nagyon sűrű kristályos anyag. Ezek vagytok ti, az a pár fő, aki maradtatok, és rendíthetetlen erővel és kitartással mentek tovább.

Mindig érdekes és tanulságos egy teljesen kezdőre tekinteni. Tiszteletre méltó, hogy tett egy hatalmas lépést, és valamitől vezérelve eljön, belép egy ismeretlen közegbe, világba és neki vág. Ekkor még talán csak a kíváncsiság viszi, az elhivatottság később szegődik társul.

Aztán a mozgásán keresztül elkezdi ismerkedni az iaido-val, jodo-val. Igen, van, aki reménytelennek tűnik, de ennek nincs szerepe hosszú távon, mint ahogy annak sem, hogy esetleg könnyen és gyorsan tanul mozdulatokat. Ez utóbbi a kezdetekben előny, később talán még kerékkötő is lehet. A tehetség akadály.

Talán két alkalmat néztem ki belőletek, hogy még jöttök edzésre. Aztán nézzétek mi lett belőle, együtt gyakorlunk, együtt haladunk.

Remélem még sokáig.